

— Ș-a mea, ș-a lui!

La obraji cearta se aprinse mai tare.

— Partea mea e mai frumoasă.

— Ba a mea, că e mai albă!

Bunicul zâmbi.

— Ba a mea, că e mai caldă!

— Ba a mea, că e mai dulce!

— Ba a mea, că nu e ca a ta!

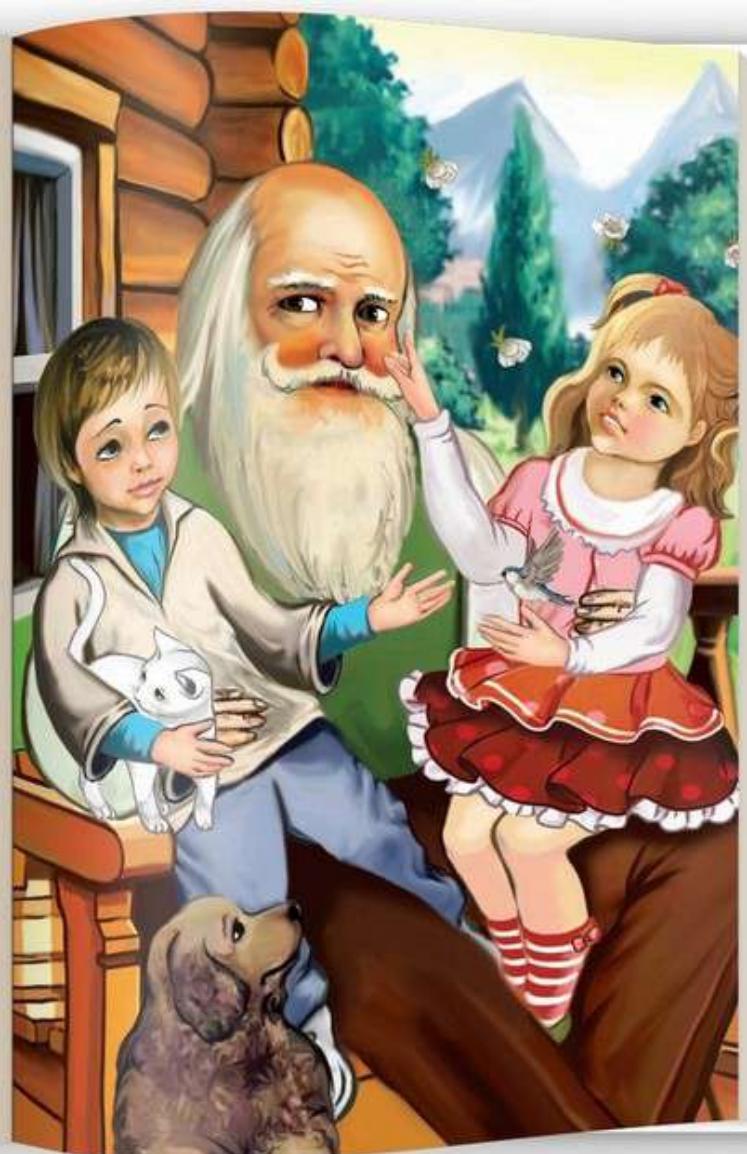
— Ba a mea, că are un ochi mai verde!

— Ba a mea, că are un ochi și mai verde!

Bunicul abia se ținea de râs.

— Ba a mea!

— Ba a mea!

— Zboară, zise băiatul, dar pe jos.
Bătrânul coprinse³ într-o mâna pe fată
și în cealaltă pe băiat.
— O, voinicii moșului!...
Și zâmbi pe sub mustați, și-i privi cu
atâtă dragoste, că ochii lui erau numai
lumină și binecuvântare.
— Tată-moșule, da' cocorii un' se duc
când se duc?
— În țara cocorilor.
— În țara cocorilor?
— Da.
— Dar rândunelile⁴ un' se duc când
se duc?

³ coprinse – cuprinse; apucă de jur-imprejur
⁴ rândunelile – rândunelele

Numai ochii bunicului au rămas ca odinioară: blânzi și mângâietori.

Cine trânti poarta?

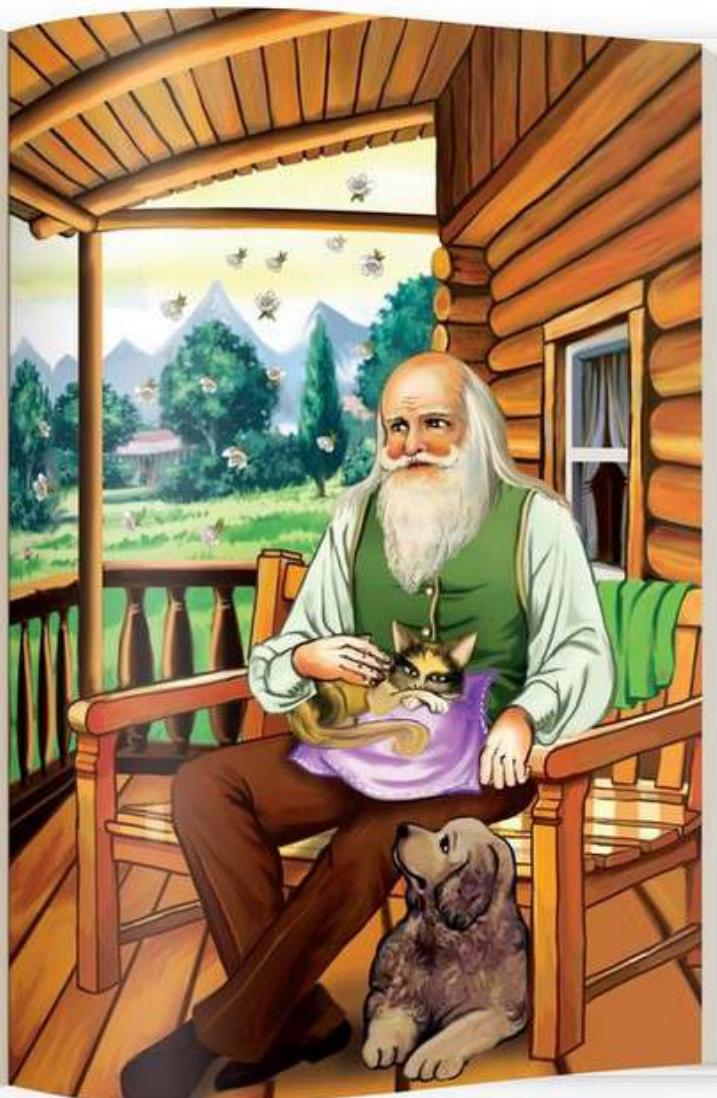
— Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșeii moșului!

Un băietan ș-o fetiță, roșii și bucălăi, sărutără mânile lui „tata-moșu”.

— Tată-moșule, zise fetiță, de ce zboară păsările?

— Fiindcă au aripi, răsunse bătrânul, sorbind-o din ochi.

— Poi², rațele n-au aripi? De ce nu zboară?

² poi – pâi, în cazul acesta